

Ивица Тодоровић

Биљана Миленковић Вуковић

Крајишки завет у Холандији

Иако је први, непосредни повод за овај текст била промоција на Међународном београдском сајму књига, одржана 22. октобра 2024. године, на којој је разговарано о књигама „Мајски цвет“ и „Песме и приче – Од Бенковца до Санкт Петербурга“, ми ћемо се овом приликом осврнути на ширу слику и неке од својих утисака везаних за њу и целокупни опус аутора Бранка Шкорића, човека високе интелигенције и дубоке емотивности, педагога, народног просветитеља, шахисте и песника истовремено. Ипак, за нас је овде превасходно важна његова родољубива црта, која посебно пада у очи, пре свега услед своје искрености и постојаности. Отуда је Бранко, са становишта нашег текста, човек који је пре свега *идеалтипски образац*, нешто што је по својим особинама знатно више од било које од његових делатности и одговарајућих домета. Најпре због тога што је у себи недвосмислено задржао све црте припадника свог народа, упркос свему и у условима боравка у далекој земљи.

Има много примера појединаца који упућују на одређене појаве и оквире што су знатно шири од индивидуалних. Ипак, неки од тих људи су такви да самим собом и својим стварањем – независно од квантитета или квалитета овог стваралаштва и оног што се обично сматра „уметничким или научним вредностима“ – могу представљати идеалтипске обрасце. На основу њих, као својеврсних „водича“ и прототипова, упућујућих показатеља, долазимо до општих и суштинских сазнања о етносу и колективу у којем су стасавали, те о, на првим поглед невидљивим, унутрашњим својствима и посебно упечатљивим садржајима њихове заједнице. Притом, дакле, овакви појединци својим животом и укупним делом представљају изванредан вид „пресека“ или праслике, тј. изражања прволика једног народа у одређеном времену и просторном контексту. У овом случају је тај простор превасходно омеђен релацијом Српска Крајина – Западна Европа и с њом повезаним путевима странствовања и вечног враћања отаџбини.

Трагајући за таквим егземпларима, а вођен недвосмисленим путоказима, заинтересовани етнолог логично – наизглед случајно, али некако неумитно – стиже до васпитача омладине, националног радника у дијаспори и књижевника Бранка Шкорића, „бритког стила и тананог пера“, о којем је писао и знаменити научник, етнолог Душан Дрљача. Тако Дрљача на самом почетку свог текста¹ каже: „Бенковчанин Бранко Шкорић, један од челника наше дијаспоре у Холандији, унео је десетлећа свога живота у одлучну борбу за језик и очување традиције, посебно међу омладином настојећи истовремено да холандску јавност одговорно и подробно обавештава о збивањима у Хрватској, грађанском рату у Југославији, санкцијама, Косову и Метохији. До деведесетих година прошлог века учествовао је на многим стручним скуповима у завичају и осетио све веће заоштравање међунационалних односа свестан шта то значи у дијаспори подложној асимилацији“. Другим речима, Бранко Шкорић се није уплашио размера свеприсутног антисрбизма и отворено је говорио о новим страдањима Срба, односно о још једном геноциду.

Последње од Дрљачиних речи – тј. „у дијаспори подложној асимилацији“ – посебно боле, уколико имамо у виду трагичне околности и пратећа искуства српског расејања. Међутим, као што треба знати и јасно нагласити после свега овога, тако је само на први поглед, јер српско расејање биће подложно претапању/асимилацији само уколико није свесно своје *српске идеје* и, пре свега, смисла и позвања *српске мисије*. Она је заснована на чврстим и још увек животворним утемељењима древног *заветног народа* који тек чека на своје потпуно освешћење, односно – утемељена је на дубоким коренима *народа Теодула*, тј. *Богонарода*, Светог владике Николаја Велимировића и *Новог Израџа* Светог Саве, Доментијана и других који су себе уткали у ове животворне идеје и далекосежно одређујуће праксе српске повести.

Управо ово су, наиме, кључни идејни системи и изрази српске колективне психе, без којих и читава „српска слагалица“ остаје недовршена, те сасвим нејасна па и бесмислена, а српска страдања и патње недокучиви. А у самом средишту ових, малочас поменутих, идејних система и етничке личности на коју се они наслањају – налазе се идеје

---

¹ Назив овог текста је: „Рецензија: Сећања – Ако живот и обмане“; наведена рецензија је објављена у истоименој књизи Бранка Шкорића (в. податке у библиографији, на крају овог текста).

о заветности, односно о заветном народу и српским заветима који се у различитим облицима непогрешиво уочавају и на индивидуалном, личном плану. Тада видимо појединце како, ношени неком унутрашњом силом, изгарају на неизвесним путевима који воде ка општем добру, искрено и без страха дајући цело биће и уграђујући читаво своје постојање у претходним вековима извајани народни ток, додајући му нове, сасвим самосвојне и јединствене потоке надахнућа.

* * *

Шта још треба знати, сходно претходном? Пре свега то да – бројни српски завети често нису, бар не на прави начин, непосредно именовани, иако они реално свакако постоје (или су постојали, као неизоставни и саставни део српске културе, начина живота и традиције). Ови обрасци су истрајавали и у Бенковцу, у области Буковице, у целој Српској Крајини и другим западним српским крајевима.

Овога пута, у вези с тим, у ствари говоримо о својеврсном *крајишком завету*, који се оваплоћено у Бранку Шкорићу. Он се, наиме, отелотворио у необичном – али у заветном смислу „обичном“ – човеку чији су се лична судбина и настојања на особен начин испреплетили са судбином његовог народа. Овде се, наравно, најпре мисли на управо онај део српског народа који је од древних времена био присутан тамо где је и завичај Бранка Шкорића, а који је доживео трагедију незамисливих размера, бивајући и буквално заклан, асимилован и прогнан на све четири стране света, широм планете. Тако је и Бранко, стицајем разних околности, о чијој позадини у последње време све више сазнајемо, још 1967. године завршио у Холандији, земљи за коју су се касније везале и многе од кључних неправди учињених према Србима.

Шкорић је, међутим, и поред свега остао у свом идентитету, мада је итекако искусио шта значи антисрбизам као једно од главних зала савременог човечанства, како у његовом завичају тако исто и у Холандији и западној Европи. Штавише, упркос свему а можда највише баш због тога (у складу с општепознатом карактерном цртом српског пркоса), он је свој *идентитет*, тј. своју самосвест и осећај припадности – током свих оних интензивних дешавања која су обележила претходне готово четири деценије – накнадно прочистио, продубио и осмислио. Понад тога, он га је и изнова – и поред примеса и

остатака тзв. „југоносталгије“, типичне за многе припаднике његове генерације – освестио на болан начин, постајући у потпуности свестан напуштености свог завичаја, патње народа којем припада и праведности његове борбе за истину, опстанак и препород.

И он је на ова страдања и патње одговорио *личним заветом*, који је у његовом случају прерастао у индивидуални (сопствени, али и српско-универзални) рукавац својеврсног неугасивог *крајишког завета* – у склопу чијег испуњења су, можемо слободно рећи, и настала његова најзначајнија животна и књижевна дела. Дела која су настајала „такорећи успут“, јер Шкорић није професионални књижевник, али је реч о делима са снажним личним печатом, што своје остварење, међутим, добијају тек као део искуства једног Крајишког Србина. Другим речима, она своју самореализацију постижу као рукавци и изрази – и поред свега неуништивног – *крајишког завета*, блиско повезаног или идентичног са *јасеновачким заветом*, о којем се све више и више говори. А овај „нови“ српски завет се углавном наслања на старији, по својим особинама архетипски, *косовски завет* – дубоко укоревен у припадницима овог етноса, ма колико га његови носиоци-појединци били свесни у одређеном тренутку или не. Заједно, косовски и јасеновачко-крајишки завет стапају се у јединствену целину која говори о томе да предаје нема, као и да читав свет треба да сазна истину, која вришти и вапи за свесветском спознајом својих неописивих мука (које су, са становишта ових заветних одређења, у својој суштини предукус рајске вечности Небеског народа) и незаборављивих, непроболно истинитих казивања, урлајући из сваког камена и сваке травке српских земаља и њихове повести. Да сви коначно и једном за свагда сазнају све што се може знати о Јасеновцу и разним стратиштима и Олујама које су се догађале, о покољима који више никад не смеју да се понове.

* * *

У књизи „Сећања – Ако живот и обмане...“ (2015), која је претходила његовим најновијим делима „Мајски цвет“ (2019) и „Песме и приче – Од Бенковца до Санкт Петербурга“ (2022), последња целина почиње управо текстом с насловом „Трагом неиспуњеног завета“. И преко ње, али и преко читавог свог књижевног и животног опуса, аутор Бранко Шкорић се пред нама, без икакве сумње, појављује као *Човек Завета* – човек из свог народа који, као „песничка душа“, јасније него други осећа народне патње – а за

Завет знамо да је то једно од кључних српских одређења, једна врста основне етничке одлике, такорећи специјалности (мада и други народи и културе имају завете). Отуда ми пред собом препознајемо рођака и учитеља, претка и брата, сапутника и састрадалника.

Све у свему, прича о Бранку Шкорићу је, када се сведу сви утисци, у ствари идеалтипска крајишка прича о *идентитету* и *завету*, односно о српском крајишком идентитету и о српском завету, али и о трауми коју је ретко који народ на планети икада доживео. На овај општи модел заветности се надовезују Шкорићеве лични завети и његово сопствено трагање за идентитетом. Оно *управо идеалтипски* осликава ситуацију у којој су се нашли Срби из окупиране Републике Српске Крајине и околних простора; управо *идеалтипски*, јер је Српска Крајина само један, мањи, део матичних српских западних простора који су, будући подвргнути неупоредивом геноциду, остали – надајмо се, ипак, привремено – без своје слободе и државе која им омогућава да постоје и да се развијају, на шта несумњиво имају право као и сви други.

* * *

Истовремено, с друге стране, прича о Бранку Шкорићу је и прича о једном животу посвећеном *љубави* – према завичају и свом народу, према човечанству, али и према жени, схваћеној као његов најлепши украс.

Својим непосредним завичајем Шкорић се бави у бројним песмама и текстовима. Међу њима, рецимо, можемо издвојити „Зов завичаја“, као и песме с насловима: „Песма (посвећена Бенковцу)“, „Залазак сунца у Задру“, „Поглед с брда“, „У Бенковачкој шуми“ итд. А у поменутој песми „Зов завичаја“, поред осталог, каже: „И тако, више од тридесет година Завичај зове и чека. Али мене нема... У непролазном зову времена, препознајемо се у истој судбини“.

У песми „На дан мајчине смрти“ он непосредно говори и о Републици Српској Крајини, као и о Бенковцу. А у оној која носи наслов „Ништа није као прије“ помиње и дан сећања на прогнане Србе из Републике Српске Крајине и Хрватске.

У посебно упућујућој песми „Мој тестамент“ Бранко Шкорић такође говори и о тежини живота у српској дијаспори, за коју се врло често, након дубљих анализа,

испоставља да је – као сада већ разгранати феномен – вештачки креирана и усмерена, с намером стварана, као и да се неретко у ствари може свести на најбруталније прогонство. Ипак – питамо се заједно са неизговореним речима заосталим у празнинама Бранкових текстова – може ли се ово изгнанство преобратити у поље плодноне српске мисије, која ће сажети народну енергију прогнаних и усмерити је ка новим врхунским подвизима и превазилажењима?

У својој „Птици Чаробници“ Шкорић помиње и тзв. Нови светски поредак, свестан ситуације у којој се налази његов народ. Враћа се и прошлости, такође у духу заветних поимања, па у „Гаврилу Принципу“ поред осталог пише и следеће: „Твоја мученичка смрт била је твоја молитва / Умро си да живиш у нашем сећању.“

У песми „Историја на Србе мотри“ Шкорић каже: „Не смем више да подигнем чашу и наздравим / српску здравицу / бојим се, укинуће ми осмех на лицу“. Међутим, као што показује ова песма, а и други његови текстови, поезија и дела, ипак је итекако смео да *наздрави ову своју здравицу*. Дакле, идеја о завету је превладала, а Шкорић је говорио и говори онолико колико је могао, својим делом надомешћујући нека наша ћутања. Јер да је свако од Срба у Холандији, као и било где у свету, проговорио бар колико и он, порука *крајишког завета* би, свакако, гласније одјекнула.

Својим основним занимањем, тј. *позивом* у најплеменитијем смислу речи, који је у ствари такође прерастао у његов, преко потребни и егзистенцијални, израз личног завета – у вези с којим је основао и водио српску школу у Холандији, покушавајући да заустави планирано претварање Срба у етнички материјал за решавање демографских проблема западних нација – бави се у песми „Учитељ“.

Шкорић је на емотиван начин итекако свестан и свог *цивилизацијског идентитета*. Тако неки текстови говоре и о љубави према Русији и руској култури, а и сама његова најновија књига (2022) носи наслов „Песме и приче – Од Бенковца до Санкт Петербурга“. У овом смислу, главни узор су му Пушкин и Јесењин, али је окренут и најсавременијим збивањима у којима Русија има главну улогу, као што су их и српске земље – силом осмишљених „околности“ што су их претвориле у мету крволочних напада – имале пре тога.

Већ истицана *Љубав* је, ипак, централни мотив његовог писања, односно љубав према завичају, роду, Српској Крајини, народу и, исто тако, Човечанству. Међутим, поврх свега, о великој љубави према жени и према Вечној Жени (Аними) говоре бројне, веома емотивно написане песме. Међу њима је и: „Остани у мени иста к'о и пре“, затим „Мајски цвет“ и друге. Уосталом, жена и родна груди, Отаџбина – на плану архетипова и одговарајућих симбола – јасно су и нераздвојиво повезане.

И на крају, у смислу још једног идеалтипског примера који заокружује слику о Бранку, као врло илустративном изданку Српске Крајине, појављује се и његов верски (православни) идентитет, уобличен на сличан начин као и код других Крајишника. Тако се и Шкорићева најновија књига, свакако не случајно, завршава текстом „У цркви и око цркве“, где се он јасно одређује и спрам најактуелнијих савремених дешавања. Као и његов народ, и он на врху планине својих сумњи, радости, страдања и трагања проналази Цркву и упире ка њој свој поглед. Након личног и колективног атеизма, крунисаних тешким искушењима, поглед у себе, те повратак истинском сопству и својој земљи, истовремено подразумевају и враћање освештаном духовном простору Српске Цркве.

Куда још стреми тај поглед, утисак је – урођен дубоко у себе? Из угла поистовећивања са упоришним садржајима разматраних заветних српских образаца, могло би се одговорити и на следећи начин: можда он у свој сржи стреми ка наслућеним и препознатљивим, али још увек недосегнутим обзорима будућности, према срцу и духу блиској, изнова сакрализованом и обједињеној, осамостаљеној и јединственој *Српској земљи*, обновљеном *Новом Израилу*. Ка истовремено и духовном и материјалном простору о којем се још увек само шапуће, идеалу тек надоласећих настојања која ће и расејање вратити својим суштинским мисијама и коренима. И заувек бистрој води дубина *своје* изворне традиције. Путевима очувања и унапређења културног и народног идентитета, поновно оживљеног и усмереног у правцу савремених превазилажења свих препрека србомржње. И према највишим стремљењима, изазовима и достигнућима, са истовремено и локално-завичајним и универзалним предзнаком. А све то у потпуности у духу *Српског Завета*, неретко тешко појмљивог остатку човечанства, односно свима онима који га не баштине, иако је чврсто заснован управо на оном што најчешће подразумевамо под *опитељудским вредностима*. У духу *Завета* који једног од *многих*

претвара у *Једног за Све*, а изолованог појединца из запостављеног и понекад самозаборављеног расејања у вечно живу и моћну *Заједницу* – ни мање ни више него у најснажније духовно семе будућих самопоимања, уздизања и надања.

* * *

БИОГРАФИЈА

Бранко Шкорић се родио у селу Медвиђа код Бенковца (Југославија, данас Република Хрватска), 17. јула 1941. године, као четврто од шесторо деце Марије и Боже. Само две недеље после његовог рођења, на Илиндан, када су Италијани били већ окупирали Буковицу и Равне Котаре, родитељи су се преселили из Медвиђе у Бенковац и у њему створили свој дом. Пошто у Медвиђи није било могућности да се деца школују, они су због њихове будућности донели ту важну одлуку. Тако су Анка, Миленко, Славко, Бранко, Марија и Ратко почели да се школују у Бенковцу и ускоро кренули још даље у свет. После завршене основне школе Бранко је наставио школовање у Задру, где је завршио средњу школу и студије Српскохрватског језика и историје на Педагошкој академији и Филозофском факултету, године 1967. У међувремену, у Билећи и Бања Луци, завршио је Пешадијску школу резервних официра (ПШРО) – 1962/1963. године.

По завршетку студија, емигрирао је у Холандију у којој је засновао породицу, родили су му се ћерка (Наталија) и син (Борис), а постао је и деда. Шеснаест година био је доцент српско-хрватског језика у Центру за образовање одраслих при Народном универзитету у Амстердаму (Volks Universiteit, Amsterdam). У Холандији је, како истиче: „... не заборављајући земљу из које сам стигао, из љубави према свом роду и просветарском позиву, основао 1972. године, заједно са наставницом Милицом Франсен Јанковић, Школу за образовање југословенске деце у иностранству (основна и средња) – *Југословенску допунску школу Иво Лола Рибар*, у којој ћу дуго, дуго година учити нашу

децу матерњем језику, култури и историји југословенских народа“. У том дугом периоду од тридесет две године – од 1972. до пензионисања, 2004. године радио је као наставник и руководиоца. После распада Југославије 1991. године, школу је успео да сачува и реорганизује у српску школу, те се од 1991. године школа звала *Допунска школа Ј. Ј. Змај* у којој се настава изводила на српском језику и по програму матичне земље Србије. У *Педагошком институту јужноевропских заједница* (ZEG - пројект) у Амстердаму штампали су се приручници за допунску наставу на српском језику – средњи и виши ниво – који су се користили у допунским школама у Холандији. Такође, Бранко је био сарадник и саветник у Одјелу за школство Општине Амстердам за планирање и извођење *Наставе на властитом језику и култури* (холандски назив: О Е Т С = Onderwijs Eigen Taal en Cultuur). За Бранка се са правом може рећи да је један од челника наше дијаспоре у Холандији, вишедеценијски борац за очување српског језика и културе међу Србима у дијаспори.

Бранко Шкорић је љубитељ поезије и шаха. У Бенковцу је заволео и научио да игра шах („испод дуда“), а већ као 14-годишњак постао је првак Бенковца у шаху. За време школовања шах је наставио да игра у Задру, где је стекао титулу првокатегорника. После емигрирања у Холандију, учествовао је на међународним турнирима у Москви, Србији (Обреновац) и Холандији. У Амстердаму је једно време био председник *Шаховског клуба ЈУ*. Колики је заљубљеник у шах доказао је и тиме што је свом сину дао име Борис – по светском шаховском прваку Борису Спаском, а написао је и књигу *Шах, најважнија споредна ствар*, 2012. године.

Објављује песме и приче у *Књижевним новинама* – члан је Удружења књижевника Србије од 2018. године. Аутор је књиге поезије *Птица чаробница и друге песме* (2008), као и већ поменуте књиге *Шах, најважнија споредна ствар* (2012). Књижевни рукопис *Сећања – ако живот и обмане*, објавио је 2015. године у издању Српског генеалогског центра. Дело је промовисано на 61. Међународном београдском сајму књига, на штанду Српске дијаспоре, 28. октобра 2016. године. Такође, на 67. Међународном сајму књига, на штанду Удружења за одбрану ћирилице „Добрица Ерић“ (2024) публици су представљене две нове Шкорићеве књиге: *Мајски цвет*, 2019. године објављена двојезична збирка – на српском и руском језику – за коју је Дајана Лазаревић, професорка језика и књижевности,

уједно и преводилац стихова, истакла „да је споменик, који је аутор себи за живота подигао.“ Друга је збирка поезије и прозе *Песме и приче: од Бенковца до Санкт Петербурга*, објављена 2022. године. Преводилац песама на руски и писац предговора је Дајана Лазаревић.

Учествовао је у раду оснивачке скупштине Удружења југословенских наставника у Утрехту (Холандија), основаног 1982. године. Четири године био је и председник тог Удружења. Између осталог, члан је Удружења писаца „Седмица“ (огранак УКС-а) у Франкфурту на Мајни. У алманасима „Седмице“ објављиване су му песме, а понекад је одлазио у Франкфурт на дружења са песницима дијаспоре. Носилац је признања (Oorkonde) Општине Амстердам за 25 година успешног рада у образовању, 1999. године и више захвалница. Удружење Европске академије српских наука и уметности доделило му је *Признање Балкана и Европске уније са златном плакетом* за изузетне заслуге у области културе у вишегодишњем професионалном раду, маја 2025. године. Заступљен је у биографским лексиконима: *Срби у свету – ко је ко 1996/1999* и *Српски писци у расејању 1914–2014*. у издању Редакције „ВЕСОЛ“ у Београду.

БИБЛИОГРАФИЈА

Књиге

2008

Птица чаробница и друге песме / Бранко Шкорић ; [слика на корици Тајјана Мацић ; илустрације Бранко Шкорић]. – Београд : Свет књиге, 2008. – 45 стр. – (Едиција Савремена поезија / Свет књиге, Београд).
ISBN 978-86-7396-190-3

2012

Шах : најважнија споредна ствар. – Београд : БеоСинг, 2012. – 80 стр. : илустр., [1] слика аутора.
ISBN 978-86-7686-173-6

2015

Сећања : ако живот и обмане. – Београд : Српски генеалогски центар, 2015. – 236 стр. : илустр., [1] слика аутора. – (Етнолошка библиотека / Српски генеалогски центар. Животне приче ; књ. 3).
ISBN 978-86-6401-013-9

2019

Мајски цвет / Бранко Шкорић ; превела на руски Дајана Лазаревић = Майский цветок / Бранко Шкорич ; перевод с сербског Даяны Лазаревич. – Глушци : Удружење поетских стваралаца = Ассоциация поэтических создателей, 2019. – 93 стр., [1] слика аутора.

ISBN 978-86-81516-01-0

<http://online.fliphtml5.com/icdnu/gqdn/#p=1> (приступљено јуна 2025.)

2022

Песме и приче : од Бенковца до Санкт Петербурга / Бранко Шкорић ; [предговор Дајана Лазаревић]. – Зворник : АСоглас, 2022. – 117 стр. : фотогр., [1] слика аутора.

ISBN 978-99976-55-90-5

Прилози у часописима, књигама, листовима и вебсајтовима

Поезија

2006

На дан мајчине смрти; Мајци; Буковчанка Јела; Прогнаник; Напуштена кућа у Бенковцу // *Седмица 05 : [песме, приче и афоризми са књижевног конкурса] / Октобарски сусрети писаца из дијаспоре 2005.* ; [организатор] Удружење писаца „Седмица“, Секција Удружења књижевника Србије, Франкфурт на Мајни ; приредио Милутин Алемпијевић. – Смедеревска Паланка : Графос ; Франкфурт на Мајни : Удружење писаца 7, 2006. – Стр. 222–226. – (Библиотека Савремена књижевност у дијаспори).

ISBN 978-86-85685-07-9

Белешка о аутору, стр. 227.

2007

На роза троуглу; Две тополе; Ања за клавиром; Очи; Сеја Ана // *Седмица 06/07 : песме, приче и афоризми са књижевног конкурса 2006 / Октобарски сусрети писаца из дијаспоре '06* ; [организатор] Удружење писаца „Седмица“, Секција Удружења књижевника Србије, Франкфурт на Мајни ; приредио Милутин Алемпијевић. – Смедеревска Паланка : Графос, 2007. – Стр. 282–285. – (Библиотека Савремена књижевност у дијаспори).

ISBN 978-86-85685-19-4

Белешка о аутору, стр. 286.

2008

Нови години; Чекање; Птица чаробница // *Седмица 07/08 : песме, приче и афоризми са књижевног конкурса 2007: Октобарски сусрети писаца из дијаспоре '07* ; [организатор] Удружење писаца „Седмица“, Секција Удружења књижевника Србије, Франкфурт на Мајни ; приредио Милутин Алемпијевић. – Смедеревска Паланка : З. Марковић : Графос, 2008. – Стр. 87–91. – (Библиотека Савремена књижевност у дијаспори).

ISBN 978-86-85685-23-1

Белешка о аутору, стр.91.

2010

У шуми детињства; Букара; Сеја Ана; Нови годови // *Људи говоре : часопис за књижевност и културу*. – ISSN 1918-0829. – Год. 3, књ. 6, св. 10 (јесен 2010), стр. 53–55.

2011

Птица чаробница; У бенковачкој шуми // *Париска песничка пролећа : зборник Сабора песника српске дијаспоре (2002–2011)* / [уредник Даница Дана Додић]. – Смедерево : Newpress, 2011. – Стр. 166–168, [1] слика аутора.
ISBN 978-86-87965-12-6

2012

Седефна шкољка // *Књижевне новине : удружење књижевника Србије*. – ISSN 0023-2416. – Год. 64, бр. 1206 (октобар–новембар 2012), стр. 18.

2015

Песма // *Књижевне новине : удружење књижевника Србије*. – ISSN 0023-2416. – Год. 67, бр. 1241 (септембар 2015), стр. 19.

2018

Поетка // *Књижевне новине : удружење књижевника Србије*. – ISSN 0023-2416. – Год. 70, бр. 1273/74 (мај–јун 2018), стр. 9.

2019

Я буду ждать / Бранко Шкорич // *Стихи.ру – российский литературный портал*, Амстердам, мај 2019.
<https://stihi.ru/2019/09/05/5874> (приступљено јуна 2025.)

Майский цветок / Бранко Шкорич // *Стихи.ру – российский литературный портал*, Амстердам, мај 2019.
<https://stihi.ru/2019/09/05/5928> (приступљено јуна 2025.)

Наше кохання / Бранко Шкорич // *Український Портал Поезії*, 01. 09. 2019.
<https://www.stihi.in.ua/ua/avtor.php?author=51931&роем=321163> (приступљено јуна 2025.)

Нові річні кілля / Бранко Шкорич // *Український Портал Поезії*, 01. 09. 2019.
<https://www.stihi.in.ua/ua/avtor.php?author=51931&роем=321161> (приступљено јуна 2025.)

Птица-волшебница / Бранко Шкорич // *Стихи.ру – российский литературный портал*, 2019.
<https://stihi.ru/2019/09/05/5915> (приступљено јуна 2025.)

Синя квітка / Бранко Шкорич // *Український Портал Поезії*, 01. 09. 2019.
<https://www.stihi.in.ua/ua/avtor.php?author=51931&роем=321165> (приступљено јуна 2025.)

2021

**Пролећни дан у Амстердаму; Сустрет са смрћу; Сећам се једне љубави // Онлајн поезија : други песнички зборник / [група аутора]. – Глушци : Удружење поетских стваралаца, 2021. – Стр. 59–62.
ISBN 978-86-81516-18-8**

2023

**Остани у мени иста к’о и пре // Између два света : антологија (2003–2022) / [уредници Драгиша Ераковић, Јовица Ђурић Мајор ; избор радова Јовица Ђурић Мајор, Светолик Мићовић, Драгиша Ераковић]. – Ниш : УК „Бранко Миљковић“, 2023. – Стр. 192.
ISBN 978-86-6479-092-5
Зборник садржи антологијски избор поезије са Међународних сусрета песника *Сећање на Бранка Миљковића* од 2003. до 2022. године.**

Проза

2014

Трептај срца 1 // Књижевне новине : удружење књижевника Србије. – ISSN 0023-2416. – Год. 66, бр. 1223 (март 2014), стр. 12

Трептај срца 2 // Књижевне новине : удружење књижевника Србије. – ISSN 0023-2416. – Год. 66, бр. 1228/29 (август–септембар 2014), стр. 12–13

2017

Трептај срца 3 // Књижевне новине : удружење књижевника Србије. – ISSN 0023-2416. – Год. 69, бр. 1263/64 (јул–август 2017), стр. 12

2022

**Писмо Љубави // Најкраће приче 2021 / приредио Ђорђе Оташевић. – Београд : Алма, 2022. – Стр. 221–222. – (Библиотека Савремена књижевност ; књ. 432).
ISBN 978-86-6122-009-8**

Превод

2019

Нидерландски јазик / превод Бранко Шкорича // „Моя золотая Бенгалия“ на јазиках народова мира / Рабиндранат Тагор = „My Golden Bengal“ in the languages of the world / Rabindranath Tagore. – Минск : Полиграфкомбинат им. Јана Коласа, 2019. – Стр. 70.

Интервју

2020

Човеку је срце на месту само у његовој отаџбини : интервју са Бранком Шкорићем / разговор водила Дајана Лазаревић // *АСинфо : информативни портал* / главни уредник Дејан Спасојевић, 29. август 2020.

Звучни снимак

2020

Мајски цвет : аудио зборник поезије [Звучни снимак] / стихове читају Дајана Лазаревић, Денис Лазаревић = **Майский цветок : аудио сборник поэзии [Запись звука] /** стихи читакот Даяны Лазаревич, Денис Лазаревич. – Београд : Амстердам : Удружење поетских стваралаца = Ассоциация поэтических создателей, 2020. – 1 CD (80 min) ; 12 cm + 1 текстуални прилог ([10] стр. : илустр).
ISBN 978-86-81516-01-0
Садржи: 27 песама Бранка Шкорића.

Литература

1999

Škorić Branko = Шкорић Бранко // Срби у свету – ко је ко 1996/99 : биографски лексикон = *Serbs in the world – who is who 1996/99 = biographical lexicon* / [аутор пројекта Милена Милановић]. – Београд ; Лос Анђелес : М. Милановић, 1999. – Стр. 447–448, 505–506.

2015

Бранко Шкорић // Српски писци у расејању : 1914–2014 : биографски лексикон = Serbian Writers in Diaspora : 1914–2014 : biographical lexicon / [аутор пројекта] Милена Милановић. – Београд : М. Милановић, 2015. – Стр. 420.
ISBN 978-86-906569-1-2

2018

О збирци песама Бранка Шкорића „Птица чаробница и друге песме“ / пише Дајана Лазаревић // *Avlija : portal za kulturu, književnost i društvene teme*, 18. oktobar 2018.
Садржај: О аутору; Поезија Бранка Шкорића: *Сеја Ана; Букара; Нови годови*.
<https://avlija.me/ptice-carobnice-i-druge-pesme-branka-skorica/> (приступљено јуна 2025.)

О књизи Бранка Шкорића „Шах – најважније споредна ствар“ / Дајана Лазаревић // *АСинфо : информативни портал* / главни уредник Дејан Спасојевић, 18. октобар 2018.

2019

Збирка српског аутора на руском језику / припремила и на руски језик превела Дајана Лазаревић // *АСинфо : информативни портал* / главни уредник Дејан Спасојевић, 22. август 2019.

Мајски цвет на руском језику : збирка поезије Бранка Шкорића преведена на руски језик / припремила и на руски језик превела Дајана Лазаревић // *КУЛТ : часопис за културу, уметност, литературу и театар*, 30. август 2019.

Из садржаја: *Песма (посвећена Бенковицу) = Песня (Посвященная Бенковацу); Плави цвет = Синий цветок; Наша љубав (Љубици) = Наша љубовь (Любице).*

<https://casopiskult.com/majski-cvet-na-ruskom-jeziku/> (приступљено јуна 2025.)

2021

Бранко Шкорић (1941) / Дајана Лазаревић // *АСинфо : информативни портал* / главни уредник Дејан Спасојевић 02. 11.2021.

Садржај: Бранко Шкорић (1941) Амстердам, Холандија; Песме: *Пролећни дан у Амстердаму* (31. март 2013); *Сећам се једне љубави.*